

Külvárosi fények

Létrehozás: 11/24/2015 - 21:49

Szerző: Aranyi Péter

 [1]

A technikai fejlődés lehetővé tette, hogy korunk Móricz Zsigmondjai immáron ne novellában, hanem filmben jelenítsék meg azt a fajta világot, amely az elidegenés hangulatát festi meg szürke, komor színekkel. A Külvárosi fények nem akciófilm, és nem is tévéjáték. Szerzői film, annak is egy nagyon érdekes, és szép változata.

Aki Kaurismäki egy személyben rendező, forgatókönyv író, és vágó is. Könnyű dolga lehetett, nem sok emberrel kellett vitatkoznia a munka folyamat során. Az eredmény mégis egy letisztult, kimért, és kongóan üres, drámaian reménytelen világot rajzol fel egy képzeletbeli táblára, melytől tényleg el megy a kedvünk, ám számtalan adalék gondoskodik arról, hogy ne érezzük ebben semmi szokatlant, egy pillanat erejéig még a „happy end” -ről is el lehet fantáziálgatni, pár perc után azonban könnyen rájöhetünk, erről szó sincs.

A finn filmes, Móricz novelláinak világát idézi, melyben a kisemberek egy látszólag jelentéktelen dologgal küzdenek, egymagukban, segítség nélkül. Koistinen, a biztonsági őr munkahelyén sokáig nevetség tárgya, mert nem volt még nője és mert nem is él olyan „férfias” életet, mint kollegái. Egy napon azonban leül mellé a kávézóban egy szőke finn szépség, és mintha csak meg lett volna írva (és tényleg meg volt) megbeszélnek egy randit. Koistinen figurája nem megy át jellemváltozáson, nem fog ugrándozva tapsikolni, és még csak a többiek előtt sem vág fel a nővel. Ugyanolyan rutinnal megy át mindezen, mintha csak ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. A nő azonban csak a maffia meghosszabbított keze, hiszen arra akarják felhasználni a bevásárlóközpontban dolgozó biztonsági ört, hogy elvehessék tőle az egyik ékszerbolt kulcsát. A terv persze sikerül, pluszban még az egésztest rá is kenik. A férfi tudja mi fog történni vele, de nem tud, és nem akar ellene semmit sem tenni. Bekasznizzák és a börtönben olyan szociális életet kezd el élni, amelyet még sohasem.

Koistinen a börtönből szabadulva igyekszik elhelyezkedni, valahogy nem akar semmiféle kapcsolatot ápolni senkivel sem. Csak egyetlen ismerőseivel, Ailával tesz kivételt. Koistinen egy étteremben kap állást, ahol mosogatóként kezd dolgozni. Egy este összetalálkozik életének megrontóival, akik csak hideg tekintettel bámulják ahogy fehér öltönyzakóban hordja ki a tányérokat. Azt várnánk most lesz a rajtaütés, a balhé, vagy a drámai végkifejlet, azonban erre még várni kell.

A férfit kirúgatják a maffiavezérek, ekkor úgy tűnik ez lesz nála az utolsó csepp a pohárban. Koistinen egy bögrével megélezi az addig étkezésre használt kését, és sikertelen támadást intéz a maffiavezér ellen a parkolóban. Ezt követően csúnyán ellátják a baját, és már csak hajnalban Aila találja meg a partin, egy markoló alatt. A nő azt mondja neki, hogy ne halljon meg, a férfi csak nyögve válaszolja, hogy nem fog. Erőtllenül, utolsó energiájával megfogja Aila kezét, és így múlik ki belőle az élet utolsó szikrája. Az utolsó jelenet éppen ettől erős, ettől megható, ugyanakkor fájdalmas is. Nem csak attól,

hogy életének végén volt képes valami érzelmet mutatni az iránt a nő iránt, aki mindig is támogatta, törődött vele, hanem azért is, mert a férfi minden sikertelenségének ellenére hitt abban, hogy bármi, ami történik, az átmeneti, és ő ezt jobbra teheti. Nem adta fel, küzdött, és biztonsági őrként is hitt abban, hogy egyszer önálló vállalkozást indíthat, jobban, mint bárki más.

A Külvárosi fények képvilága letisztult, fakó, de mégis élő. A színek, a fények kopottsága, kiegyensúlyozott kopottsága széppé, fájdalmassá teszi a sztorit is. Aki Kaurismäki egy önálló, páratlan "film noir"-os alkotást hozott létre, melyet 2006-ban, Cannes-ban Arany Pálmára jelöltek.

Kultúra:

[Film](#) [2]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/kulvarosi_fenyek

Hivatkozások

[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/kulvarosi_fenyek.jpg

[2] <https://www.melano.hu/kultura/film>